

EEN VOLWASSEN NAJA KAOUHTIA ALBINO ZONDER TONG

Johan Mavromichalis

Een paar jaar geleden kwam ik door ruil in het bezit van een volwassen koppel albino kאוhtia's. De vorige eigenaar had me erbij verteld dat de dieren in geen al te beste conditie verkeerden: ze waren beide zwaar verkouden. De man zag er verder redelijk uit, maar bij de vrouw viel me direct op dat haar neus dikker was dan normaal. Ook liep er witte vloeistof uit haar twee neusgaten. Als ze in de karakteristieke dreighouding van cobra's ging staan, zag het vrouwtjesdier er maar slecht uit. Het kostte haar erg veel moeite om die houding ook maar even vol te houden.

Uit voorzorg heb ik beide dieren meteen behandeld tegen flagellaten en wormen. De terrariumtemperatuur hield ik constant op 32°C, bij een luchtvochtigheid van 90%. Ik huisvestte de dieren in afzonderlijke terraria.

Na zes weken was de man zo ver hersteld, dat ik het aandurfde om hem te voederen. Die poging was meteen succesvol en vanaf die tijd doet dit dier het dan ook prima. Het eet alles wat het aangeboden krijgt.

De vrouw was er na zes weken echter niet veel beter op geworden, al leek het wel of het slijm lichter van kleur werd. Ik besloot haar te dwangvoederen en wel met een cocktail van vitamines voor mensen: een multivitaminenpreparaat van Het Kruidvat, met toegevoegde mineralen als selenium en zink, en extra vitamine-C. Dit laatste ingrediënt deed ik erbij, omdat dit een virusremmende factor heeft.

Omdat zij maar bleef vermageren, besloot ik haar met naakte ratjes te dwangvoederen die ik eerst had ingesmeerd met eiwit. Helaas braakte zij deze prooien telkens uit. Pas toen viel het mij op dat dit

dier helemaal geen tong had! Dit had ik nog nooit gezien en ik twijfelde eraan of ik haar in leven zou kunnen houden. Ze miste immers een orgaan dat niet alleen belangrijk is voor de bekende functies, maar tevens was ze nu niet meer in staat om ongeregeldheden zoals zaagsel of zand uit haar bek te verwijderen. Iedereen kan bij zijn eigen dieren waarnemen dat de tong voor die handeling ook erg belangrijk is. Toen ik eenmaal op de hoogte was van haar handicap, heb ik haar op een ondergrond van krantenpapier gezet. Hierna heb ik haar bek nooit meer hoeven schoon te maken

Omdat ze na ongeveer twaalf weken toch wel erg afviel, besloot ik iets anders te proberen. Ik kocht in de winkel een blik kattenmousse met o.a. vis. Hier mengde ik een rauw ei doorheen en wat gistocal. De aldus verkregen brij kon ik gemakkelijk met behulp van een injectiespuit met sonde toedienen. Ik begon met haar 20 cc per week te geven. Dit mengsel heeft ze nooit uitgebraakt. Na een maand verhoogde ik de hoeveelheid tot 50 cc per keer. Ook probeerde ik haar steeds te verschalken door een dode prooi voor haar schuilplaats te leggen, maar noch voor de muizen, noch voor de jonge ratten en dode kuikens had ze belangstelling. Ook niet als ik van de prooieren de neuzen had beschadigd.

Pas na een half jaar verdween de afscheiding uit haar neusgaten. Toen probeerde ik haar levende voedseldieren te laten eten, maar ze weigerde halsstarrig die te grijpen. Wel kon ik aan haar dreighouding zien dat ze veel sterker en alerter was geworden. Ik had me er al bij neergelegd dat ik haar zou moeten blijven dwangvoederen. Haar schoonheid zou me daarvoor ruimschoots gecompenseerd hebben. Het dwangvoederen zou ik nog maar één keer per twee weken doen. Dat heb ik

EEN VOLWASSEN NAJA KAOUHTIA ALBINO ZONDER TONG

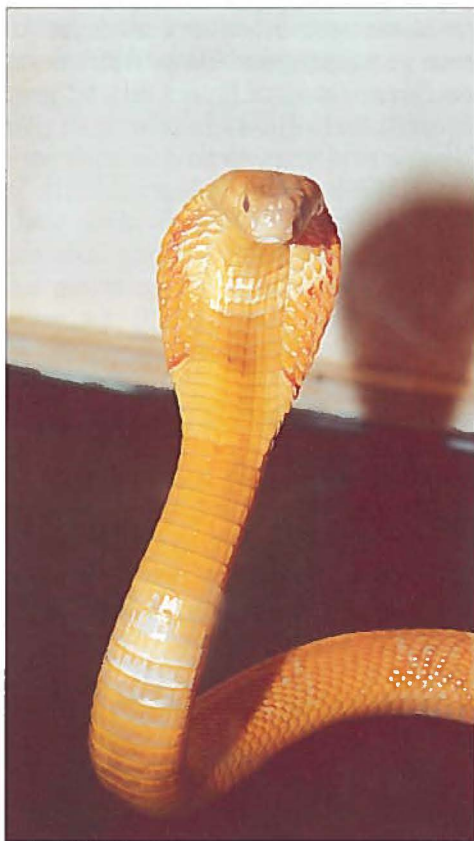
ruim anderhalf jaar gedaan en die tijd is zonder problemen voorbijgegaan. Wel hoorde ik van een kennis die een tijgerpython zonder tong had gekocht, dat dit dier in no time was gestorven zonder ook maar ooit gegeten te hebben.

Het ging me opvallen, dat het tongloze vrouwtje steeds feller reageerde als ik haar burens, twee *Naja nivea*, voerde met levende muizen. Dus bood ik haar op een gegeven moment ook een muis aan. Ze greep deze direct achter de kop en bleef hem vasthouden tot hij dood was. Vervolgens werkte ze hem zelfstandig naar binnen. Ik gaf haar meteen een tweede muis die ze op dezelfde manier greep, maar vanaf de achterkant naar binnen ging werken. Door haar lengte van ± 1 m leverde dit echter geen problemen op.

Ik liet het bij twee muizen en wachtte af of zij ze goed zou verteren. De temperatuur in haar terrarium was overdag 30°C ; 's nachts koelde het af tot $\pm 21^{\circ}\text{C}$. Alles ging naar wens en bij de tweede poging at het vrouwtje zelfs vier muizen op.

Nu, na twee-eneenhalf jaar, eet ze regelmatig muizen, zij het niet altijd levende. Haar voorkomen is nu zeer goed, al leeft ze wel praktisch altijd in haar schuilkist. Ook moet ik haar erop attenderen als er prooidieren in haar bak zitten. Als ik meer dan één dier in haar bak loslaat, blijven er altijd dode muizen achter die ze heeft losgelaten om de tweede aan te vallen. Ook is het wel eens gebeurd dat, als een muis die zij vast had kans had gezien haar te bijten, ze die direct losliet en vaak niet meer kon vinden als hij dood bleef liggen. Het lijkt erop, dat zij een visuele prikkel nodig heeft om haar prooi te vinden. Als ik een dode muis met behulp van een pincet zachtjes voor haar kop op en neer beweeg, eet ze die alsnog op. Water heb ik haar altijd gegeven waarbij ik haar lichaam tegelijkertijd in de waterbak hield, zodat ze deze zeker zou vinden.

Deze handicap heeft haar erg schuw gemaakt. Ze kruip praktisch nooit door de bak, of zoekt nooit naar een prooi. Het lijkt erop, dat zij weet dat ik het wel meld als er wat te eten valt en dat ze haar leven accepteert zoals het is. Of ik met dit koppel kan kweken, zal nog moeten blijken. Daar het verlies van de tong van het vrouwtjesdier veroorzaakt zal zijn door een ongeval of door een ontsteking, lijkt dit me in ieder geval geen erfelijke factor te zijn.

De tongloze *Naja Kaouhtia*.
Foto: Marcel van der Voort.